

Cuprins

<i>Un precursor: Dylan Thomas</i> (Mircea Mihăieş).....	5
Piersicile.....	13
În vizită la bunicu'	38
Patricia, Edith și Arnold.....	47
Bătaia.....	61
Nemaipomenitul Tusică	80
Întocmai ca niște cățelandri.....	94
Unde curge fluviul Tawe	104
Cine ți-ai mai dori să fie cu noi?.....	127
Bătrâna Garbo.....	144
O sâmbătă călduroasă	166

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Dylan Thomas, *Portrait of the Artist as a Young Dog*

Copyright © 1940 by New Directions Publishing Corporation
All rights reserved

© 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Guliver/Getty Images/Picture Post

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

THOMAS, DYLAN

Portretul artistului ca Tânăr câine / Dylan Thomas; trad. din lb. eng.
și note de Mihaela Ghiță. – Iași: Polirom, 2014

ISBN print: 978-973-46-4139-0

ISBN eBook: 978-973-46-4660-9

ISBN PDF: 978-973-46-4661-6

I. Ghiță, Mihaela (trad.)

II. Mihăies, Mircea (pref.)

821.111-31 = 135.1

Printed in ROMANIA

Dylan Thomas

Portretul artistului ca Tânăr câine

Traducere din limba engleză și note
de Mihaela Ghiță

Prefață de Mircea Mihăieș

POLIROM
2014

— Acum nu suntem la școală.

— Pe mine nu mă pot exmatricula, a zis Dan Davies.

Trimestrul următor pleca să lucreze în prăvălia de fructe a tatălui lui pe salariu.

Toți purtam ranițe, mai puțin George Hooping, căruia maică-sa îi dăduse un pachet infășurat în hârtie cafenie care se tot desfăcea, și toți aveam câte o valiză. Eu îmi pusesem o haină peste a mea pentru că inițialele de pe ea erau „N. T.“ și toți aveau să-și dea seama că era valiza soră-mii. În camion erau două corturi, o cutie cu mâncare, o ladă cu ceainice, farfurii, cuțite și furculițe, o lampă cu ulei, o mașină de gătit, folii de pus pe jos și pături, un gramofon cu trei plăci și o față de masă de la mama lui George Hooping.

Urma să mergem cu cortul două săptămâni în Rhossilli, pe un câmp situat deasupra plajei care se întindea pe opt kilometri. Sidney și Dan stătuseră acolo cu un an înainte și se întorseră bronzați și spurcați la vorbă, plini de povești despre vilegiaturiști care dansau în jurul focurilor la miezul nopții și despre fete mai mari de la școala de meserii care făceau plajă despuiate pe stânci, înconjurate de băieți care râdeau, și despre cum se cântă în pat până în zori. Însă George nu fusese niciodată plecat de acasă mai mult de o noapte; și atunci, după cum îmi mărturisise într-o zi liberă când ploua afară și nu aveam nimic mai bun de făcut decât să stăm în spălătorie și să facem curse cu porcușorii de Guineea de-a lungul băncilor, stătuse în St. Thomas, la cinci kilometri de casă, la o mătușă care vedea prin pereți și care știa ce făcea o anume doamnă Hoskin în bucătărie.

— Cât mai avem? a întrebat George Hooping, strângând la piept pachetul desfăcut, chinuindu-se pe ascuns

să îndese la loc șosetele și bretelele, urmărind cu invidie cum câmpurile verzi alunecă pe lângă noi ca și cum acoperișul nostru ar fi fost o plută cu motor pe un ocean. Aproape totul îl deranja la stomac, chiar și lemnul dulce și șerbetul, dar numai eu știam că vara purta combinezoane lungi cu numele lui brodat cu ată roșie.

— O grămadă de kilometri, a zis Dan.

— Mii de kilometri, am zis eu. Mergem în Rhossilli, S.U.A. O să punem cortul pe o stâncă micuță care se clatină în bătaia vântului.

— Și trebuie să legăm stârca de un copac.

— Tasică își poate folosi bretelele, a zis Sidney.

Camionul a luat vijelios o curbă – Hopa! Ai simțit, Tasică? A virat pe o singură roată – și sub noi, dincolo de câmpuri și de ferme, scânteia marea și un vapor cu aburi hăt, în zare.

— Vezi marea acolo jos? Scânteiază, Dan, am zis eu.

George Hooping s-a prefăcut că uită de legănatul acoperișului alunecos și de marea care părea însăimântător de mică de la înălțimea aceea. Ținându-se strâns de balustradă, a zis:

— Taică-miu a văzut o balenă ucigașă.

Convingerea din glasul lui s-a stins iute când a deschis gura. Șfichiua vântul cu glasul lui spart, ascuțit, încercând să ne convingă. Știam că voia să găsească un motiv ca să se dea mare și să să ni se facă părul măciucă și să opreasă autocamionul dezlănțuit.

— Taică-tu e vânzător de plante medicinale.

Însă fumul de la orizont era șuvoiul alb, răsucit, pe care îl scotea pe nas balena, iar nasul ei negru era prora ascuțită a vasului.

- Unde-o ținea, Tusică, în spălătorie?
- A văzut-o în Madagascar. Avea niște colți de aici până... de aici până...
- De aici până-n Madagascar.

Dintr-o dată, amenințarea unui deal abrupt l-a tulburat. Fără să îl mai intereseze aventurile tatălui lui, un bărbat măruntel, prăfuit, cu haină de alpaca și scufie, care stătea și bombănea cât era ziua de lungă într-o prăvălie plină de ierburi și de nișe acoperite cu perdea în pereți, unde bătrâni cu dureri de șale și tinere la ananghie așteptau la consultație în semiîntuneric, se holba la dealul care se năpustea către noi și se agăța de Dan și de mine.

- Merge cu optzeci la oră!
- Ne-au lăsat frânele, Tusică!

S-a răsucit cu spatele la noi și s-a prins strâns cu ambele mâini de balustradă. Trăgea de ea tremurând, proptindu-se cu piciorul într-o ladă aflată în spatele lui și aşa a reușit să redreseze camionul pe după colțul unui zid de piatră și în sus pe un deal mai domol până în fața porții unei ferme părăginate.

De la poartă pornea o alei care cobora până la prima plajă. Mareea era înaltă și auzeam valurile izbindu-se de stânci. Patru băieți pe un acoperiș – unul înalt, brunet, cu trăsături regulate și exprimare elegantă, într-un costum bun, un băiat de lume, ce mai; unul îndesat, dizgrațios, cu părul roșu și cu încheieturi roșii care îi ieșeau din mâncile zdrențuite, prea scurte; unul cu ochelari cu lentile groase, cu un început de burtă, cu umeri aduși și șireturile permanente dezlegate la bocancii care păreau să o apuce în direcții diferite; unul pirpiriu, slab, cu

părul cărlionțat, plin de viață, dar împrăștiat, care se murdărea imediat – au văzut întinzându-se dinaintea lor câmpul ce avea să le slujească drept casă vreme de două săptămâni, noua lor casă cu garduri vii dese și țepoase pe post de pereți, cu marea pe post de grădină, cu un lavabou verde pe post de toaletă și cu un copac bătut de vânt drept în mijloc.

Cât timp eu l-am ajutat pe Dan să descarce din camion, Sidney l-a plătit pe șofer, iar George s-a luptat cu poarta fermei și s-a uitat la rațele din curte. Camionul și-a văzut mai departe de drum.

— Hai să punem corturile lângă copacul din mijloc, a zis George.

— Să punem cortul! a zis Sidney, descuindu-i poarta în care se tot opintea.

Ne-am pus corturile într-un colț ferit de vânt.

— Cineva trebuie să aprindă mașina de gătit, a zis Sidney și, după ce George s-a fript la mâna, ne-am aşezat în cerc în fața unuia dintre corturi, discutând despre automobile, bucuroși să fim la țară, simțindu-se în largul nostru unii în compania celorlalți, cu gândurile aiurea în timp ce pălăvrăgeam, știind tot timpul că marea se izbea de stâncile aflate nu mult sub noi și apoi se rostogolea mai departe și că a doua zi aveam să facem baie și să ne jucăm cu mingea pe nisip și să aruncăm cu pietre într-o sticlă pusă pe o stâncă și poate să întâlnim trei fete. Cea mai mare avea să fie pentru Sidney, cea mai urâtă pentru Dan, iar cea mai mică pentru mine. George își spărgea ochelarii atunci când vorbea cu fete; trebuia să o întindă, orb ca noaptea, iar a doua zi dimineață le spunea: „Îmi pare rău că a trebuit să te părăsesc, dar mi-am amintit un mesaj“.

Era trecut de cinci. Tata și mama trebuie că terminăseră de luat ceaiul; farfuriile cu castele celebre fuseseră luate de pe masă; tata cu un ziar, mama cu o pereche de șosete, erau undeva, departe, în negura albăstrie din stânga, pe un deal, într-o vilă, în timp ce dinspre parc răzbătea țipetele slabe ale copiilor, înălțându-se peste terenul public de tenis, și se întrebau unde eram și ce făceam. Eram singur cu prietenii mei pe un câmp, cu un fir de iarbă în gură, spunând: „Dempsey l-ar face praf“ și gândindu-mă la balena uriașă pe care tatăl lui George n-a văzut-o niciodată lovind apa mării sau scufundându-se ca un munte.

— Pe pariu că te întrec până la marginea câmpului.

Dan și cu mine ne-am luat la întrecere printre balegi, cu George tropăind în spatele nostru.

— Hai să coborâm pe plajă.

Sidney mergea în frunte, alergând cu umerii drepti ca un soldat în pantalonii lui scurți kaki, sărind un pârleaz, apoi peste câmp ajungea la altul, printr-o vâlcea împădurită, prin buruieni până într-un lumeniș aflat aproape de marginea falezei, unde doi băieți lați în umeri se luptau corp la corp în fața unui cort. Am văzut cum unul îl mușcă pe celălalt de picior. Amândoi loveau cu pricepere și fără milă la față, unul a reușit să se elibereze și, dintr-un salt, celălalt l-a țintuit cu față la pământ. Erau Brazell și Skully.

— Salutare, Brazell și Skully! a zis Dan.

Skully ii strânsese brațul lui Brazell ca într-o menghină la spate; i l-a răsucit repede de două ori și s-a ridicat, zâmbind.

— Salutare, băieți! Salutare, Tusică! Ce mai face taică-tu?

— Foarte bine, mulțumesc.

Trântit pe iarbă, Brazell se pipăia de oase rupte.

— Salutare, băieți! Ce fac tații voștri?

Erau cei mai răi și cei mai mari băieți din școală. Zi de zi un trimestru întreg mă prindeau înainte de începutul orei și mă îndesau în coșul de hârtii pe care după aceea îl aşezau pe catedră. Uneori reușeam să ies din coș, alteori nu. Brazell era slab, iar Skully gras.

— Noi suntem veniți cu cortul la Button pe câmp.

— Noi facem o cură de odihnă aici, a zis Brazell. Și ce mai face Tusică zilele astea? I-a dat taică-su o pilulă?

Voiam să o luăm la fugă până pe plajă, Dan, Sidney, George și cu mine, să fim numai noi, să ne plimbăm și să țipăm pe malul mării, să azvârlim cu pietre în valuri, să ne amintim aventuri și să trăim altele memorabile.

— Coborâm și noi până pe plajă cu voi, a zis Skully.

L-au prins de braț pe Brazell și au pornit agale în urma noastră, imitându-i mersul dezlănătat al lui George și plesnind iarba cu bețele.

Dan i-a întrebat, plin de speranță:

— Stați mult aici, Brazell și Skully?

— Două săptămâni, Davies și Thomas și Evans și Hooping.

Am ajuns pe plaja Mewslade și ne-am trântit pe jos. În timp ce eu scobeam în nisip și îl lăsam să mi se prelingă, fir cu fir, printre degete, în vreme ce George se uita la mare prin lentilele lui duble, iar Sidney și Dan îi îngropau picioarele în nisip, Brazell și cu Skully sedeau în spatele nostru ca niște gardieni.

— Ne-am gândit să mergem la Nice două săptămâni, a zis Brazell – pronunțând numele ca și cum ar fi rimat